

KLIEDZIENS

2019

FEBRUĀRIS
MARTS

Ja mums katram
būtu savs plauksts
lieluma pavasaris, ko
tu turētu savā?
Čutiņās krokusu zilā
un narcišu saldā.
Šķipsniņu saules siltā
un debess gaišā. Un
pāri pārlietu
strautiņu jautrā un
mežu dzīvā.

Skolotāju pēdējā
brīža kontroldarbi ir
izturēti, un pavasara
brīvlaiks beidzot ir
klāt! Vesela nedēļa,
lai atrastu un
piepildītu savu
plaukstu ar pavasari.
Novēlu jums katram
to atrast un sajust no
pirkstu galiņiem līdz
papēžiem!

FEBRUĀRA - MARTA ATSKATS

Rebeka Zvirbule
" ne - TĪRĀS dejas "

Šī gada 15. februārī norisinājās ikgadējais ģimnāzijas deju pasākums " ne - TĪRĀS dejas ", kurā bija iespēja piedalīties ģimnāzijas pamatskolas klasēm un pierādīt savas spējas kādā no izlozētajām dejām. Apmeklētāji pasākuma sākumā saņēma sirsniņu, lai vēlāk nobalsotu par savu iecienītāko dejas izpildījumu. Katra klase divus mēnešus pirms pasākuma izlozēja divas dejas, lai savlaicīgi būtu iespēja izpausties, sagatavojot priekšnesumu. Šogad pamatskolas klases mūs iepriecināja ar plašu priekšnesumu klāstu, izpildot vienu vai divu deju apvienojumu, sākot ar latviešu tautas dejām un beidzot ar hip-hop dejām. Pozitīvākais šī gada " ne - TĪRO deju " aspekts bija tāds, ka šo lielisko iespēju veltīt laiku, lai apgūtu deju vai saliedētu klases kolektīvu, bija izmantojušas visas ģimnāzijas pamatskolas klases. Protams, maksimāli profesionāls un "tīrs" dejas izpildījums nav gaidāms no dalībniekiem, jo laiks ir ierobežots, bet, kā jau žūrija atzīst, lēmumu par godalgoto vietu sadalīšanu nācās grūti pieņemt ļoti kvalitatīvā izpildījuma un sagatavotības dēļ. Lai gan visas klases bija ļoti pacentušās, 3.vietu ieguva 7.b klase ar latviešu tautas dejas izpildījumu, 2.vietu 9.c klase ar džaivu, bet labākā šogad izrādījās 9.a klase, pārsteidzot skatītājus ar čarlstonu, iegūstot 1.vietu. Balvu par skatītāju simpātiju ieguva 8.a klase, dejojot ča-ča-ča un karsēju

deju apvienojumu, bet ģimnāzijas parlamenta simpātiju ieguva 9.b klase ar salsu.

Šī tradīcija ne tikai pilnveido mūs dažādās jomās, bet arī dod iespēju uz brīdi iziet no rutīnas, kā arī izjust sacensību garu. Tas ļauj izcelties uz apkārtējā fona, un ar katru gadu izvirzīt labākus un augstākus mērķus.

Torija Rače
" Žetonvakars "

Kad straujiem soļiem tuvojas mācību gada beigas, 12-ajiem neizpaliek svarīgs notikums – Žetonvakars. Pasākums, kurā pirmo un pēdējo reizi visas 12.klases stājas kopā uz vienas skatuves, kurā visi vienojas kopīgās dziesmās un cenšas vēl mazliet gremdēt atmiņās par vidusskolas laikiem, no kuriem drīz nāksies atvadīties.

Šogad uz skatuves vienkopus atradās četras 12.klases – 125 skolēni. Pasākuma tēma bija cirks. Skolotāji – mūsu dresētāji, mēs – viņu pūdelīši, tīģeri un klauni. Žetonvakara sākumā klases stājās uz skatuves un izstāstīja gan vecākiem, gan skolotājiem savu 3 gadu pieredzi vidusskolā caur dziesmām. Pēc tam viens aiz otra ieguvām savu piederības zīmi skolai – žetona gredzenu. Domāju, ka katram no mums šis brīdis bija svarīgs, jo sapratām, ka šogad mēs esam tie, kas absolvēs skolu - ilgi gaidītais brīdis jau gandrīz ir klāt. Vakara gaitā katra klase bija sagatavojusi priekšnesumu, kur, izmantojot cirka elementus, izstāstīja, kāda ir bijusi viņu dzīve mūsu Liepājas Valsts

1.ģimnāzijā pēdējos 3 gadus.

Zinu, ka ar šo vakaru vēl nekas nebeidzas. Mūs vēl sagaida 3 mēneši, kuros varam izbaudīt savu pierasto ikdienu, atrasties ar pazīstamiem cilvēkiem, pazīstamās telpās, taču nevaru noliegt, ka, šķiet, esam vienu soli tuvāk atvadām. Bet atvadām ne vienmēr jābūt skumjām, vai ne? Galu galā pēc katrām beigām seko jauns sākums, un zinu, ka arī mums, 12-ajiem, vēl tikai viss priekšā.

Veiksmi eksāmenos!

Zane Biteniece
" Volejbola turnīrs "

Kā jau katru gadu, arī šogad risinājās starpklašu volejbola turnīrs. Cīņas bija spraigas gan vidusskolēnu vidū, gan pamatskolēnu. Arī atbalstītāju netrūka, tomēr šķietami pārliecinošākais sniegums nāca no 12.c puses. 12.c klases audzinātāja Indra Jurika juta līdzīgu ne tikai uz soliņa, bet arī uz laukuma, stimulējot savus mazuļus nepadoties un cīnīties kā rezultātā arī 12.c pārliecinoši ieguva 1.vietu ar 1.komandu, taču 2.vietu ar 2.komandu vidusskolas kārtā. Turpretī 3.vietu ieguva 10.b klase. Arī pamatskolēnu vidū cīņas kā jau vienmēr bija spraigas, kuru rezultātā 1.vietu ieguva 9.b klase, 2.vietu 9.a klases 1.komanda un 3.vietu ieguva 8.a klase.

ELIZABETE
JANSONE

S K O L A U N D A R B S

Provokatīvs vārdu salikums, piekritīsiet? Kāpēc gan jāapvieno skola un darbs, tas taču ir pašsaprotami, ka skolēnam ir jāmacās un jāstrādā nav, tam taču laiks būs visu dzīvi. Jāsaka gan, ka, mainoties gadsimtiem, mainās uzskati un, tostarp, arī jauniešu domāšana. Arvien vairāk cilvēku vidusskolas vecumā kļūst pārliecināti par to, ka strādāt, mācoties skolā, ir tīri iespējams un tas nes arī dažādus bonusus. Taču šim lēmumam, darbu apvienot ar skolu, ir dažādi aspekti un uzskati. Citi to nīst, taču citi apbrīno.

Vispār laikam jāsak ar to, ka jaunieša izvēlei strādāt ir kāds iemesls: alkas pēc patstāvības, pieredzes gūšana, droša finansiālā stāvokļa nepieciešamība, sevis pierādīšana sev un varbūt arī kādam citam. Lai arī kādi būtu šie motīvi, tie visi ir objektīvi, pamatoti un tajos nav nekā nepareiza. Izrādīt iniciatīvu darboties un strādāt personīgi man raisa respektablas izjūtas pret attiecīgo individu. Šis jaunais cilvēks tik tikko ir atrāvis no zemes, kļuvis par pilngadīgu personu, ja mēs pieņemam, ka

adult

lielākā daļa strādājošo skolēnu tomēr ir šādā vecumā, viņam ir pavērušās daudz un dažādas durvis iespējām, kuras agrāk bijušas slēgtas, un tas jaunieši tagad ir izlēmis strādāt. Apzinīgs lēmums, es teiktu.

Ja runājam par to, kā tas iespaido jaunieši, pieredzes lērums ir neizmērojams. Mainās uzskati, paplašinās sociālās spējas, atbildības sajūta, parādās kāda saprašana par Latvijas ekonomisko sistēmu, par kuru labāk es tagad nesākšu runāt, lai nesanāktu lieka šķēpu laušana. Skolēns gūst nelielu ieskatu pieaugušo cilvēku dzīvē, saskaras ar grūtībām, sasniedz lielas virsotnes un arī izjūtu, kā tas ir, nokrist zemē, piecelties un sākt visu no jauna. Tas iedragā, taču jebkas, kas mūs nenogalina - padara mūs stiprākus. Vai ne tā?

Sabiedrības subjektīvais viedoklis - tas ir jāpieņem. No savas puses es

nej

varu teikt, ka tas lielākoties ir negatīvs. Kāpēc tā? Varbūt tāpēc, ka daži uzskata, ka skolēna vienīgais darbs ir mācīties, daži ar savu nicinājumu pauž to, ka bērns pārāk ātri grib uzsākt pieaugušo gaitas, aiz tā slēpjas vēlme nosargāt jaunieši no visa sliktā un negatīvā, kas viņu sagaida. Taču, protams, ir arī sabiedrības daļa, kas pret šo lēmumu izturas pozitīvi un atbilstoši, un nav noslēpums, ka tas ir labs dzinulis tālākajai darbībai. No savas pieredzes varu teikt, ka neskaitāmas reizes ir nācies pārliecināt cilvēkus, stāstīt par pozitīvajiem aspektiem un ieguvumiem šim dzīves modelim, sauksim to tā. Sabiedrībā pieklibo sapratnes spējas, un tās var censties labot, tas nu ir atkarīgs no cilvēka, vai viņš tās centīsies mainīt un uzlabot vai ne.

Runājot par sevi, esmu izvēlējusies šo dzīves modeli, uzsākot mācības 12.klasē. Zinot savas spējas, uzņēmību un spēkus, atskārtu, ka varu apvienot skolu ar darbu un vēl visiem saviem

*not - so
adult*

pārējiem dzīves sīkumiem un niekiem. Es strādāju jau pusgadu. Šis manas dzīves nelielais periods man ir devis ļoti daudz, un es joprojām esmu pateicīga Visumam, ka kauliņi sakrita tieši īstajās vietās un tagad esmu tur, kur esmu. Jā, bija grūti, bija ļoti grūti iemācīties plānot savu laiku un pienākumus pareizi, bija grūti pieņemt sabiedrības negācijas, taču galu galā, kura dzīve tad tā īsti ir? Es vienmēr esmu uzskatījusi, ka jādzīvo ir tā, kā pašam tīk, un lai viss atbilstu iecerētajām vēlmēm un mērķiem, lai arī kas stātos ceļā. Ja nu tomēr jautāsi manu viedokli, es saku - ejiet strādāt! Ja ir vēlme, gribēšana un varēšana, ejiet un dariet! Jūs būsi tikai ieguvēji un laimētāji šajā spēlē, kur radīsiet priekšstatu, kuru sauc par pieaugušo dzīvi. ◦

MONTA
LEŠČE

13. KLASE

INTERVIJA AR 2018.GADA SKOLAS ABSOLVENTI ELIZABETI BALODI

Parlamenta gariņš Elizabete Balode, ģimnāziju pabeigusi, izvēlējās paņemt "gap year", jo nekur taču nav jāskrien. Lieliska personība – jauniepažītam cilvēkam dos sajūtu, ka ir jau ilgstoši draugi. Skolā ikdienu bija redzama steigā – aktīvi pildīja savus pienākumus un atsaucīga pret ikvienu.

"Jautra, draudzīga, dzīvespriecīga un vienmēr smaidīga" – raksturojums, kam piekritīs katrs, redzot Elizabeti. Šī saruna bija lieliska iespēja uz klausīt Elizabetes domas un viedokli par nākotni, kā arī ģimnāzijas laiku.

1. Pastāsti, kā Tev šobrīd iet un kā Tu pavadi savu laiku!

Šobrīd esmu Anglijā, bet jau nedēļas beigās lidoju atpakaļ uz Latviju, tāpēc jūtos labi, ka varu atgriezties mājās.

2. Kā Tu nonāci līdz lēmumam, ka neko nestudēsi uzreiz pēc vidusskolas beigšanas? Vai nebija prātā kāda augstskola?

Sākotnējais plāns bija studēt Anglijā, kur arī pieteicos uz vairākām universitātēm, kurās arī tiku uzņemta. Jaunajam mācību gadam

tuvojoties, sāku aptvert, ka ļoti ātri esmu ielēkusi un pieņēmusi lēmumu, līdz galam to nepārdomājot. Tās nebija bailes, bet vienkārši sapratu, ka neesmu īsti pārliecināta par savu studiju izvēli. Tad, kad sāku domāt par "gap year", es zināju - ja man nav mērķa, ko vēlos izdarīt šajā brīvajā laikā, tad nav jēgas to ņemt un labāk eju mācīties. Bet, ja

man ir mērķis, uz ko eju, ja ir kas jauns, ko varu darīt savā dzīvē "gap year" laikā, kas tāds, ko vēl neesmu darījusi, un ir iespēja iegūt jaunu pieredzi, zināšanas, tad es obligāti ņemšu gadu pārtraukumu. Viens no maniem lielākajiem sapņiem vienmēr ir bijis būt Amerikā un to redzēt. Kad man pavērās iespējama varbūtība uz turieni lidot, uzreiz zināju, ka tā var būt liela iespēja un dzīves pieredze. Tā es pieņēmu lēmumu un aizlidoju uz ASV, kur pavadīju aptuveni 2,5 mēnešus.

3. Vai esi apmierināta ar savu izvēli? Nav bijuši pārdomu brīži?

Protams, sākumā tas likās riskanti, jo man nav daudz zināmu cilvēku apkārt, kas to būtu darījuši. Bieži vien nākas dzirdēt, ka tie, kas nestudē pēc vidusskolas, bet sāk strādāt vai ceļot, atpakaļ mācīties vairs neiet. Tas iekšēji mazliet baidīja. Sākumā, redzot savus draugus un skolas biedrus studējam, likās, ka es kaut ko nokavēju. Vēlāk gan sapratu, ka tas bija pareizais lēmums - ņemt gadu brīvu, jo pieredze, ko ieguvu un joprojām iegūstu, pētot apkārt pasauli un dažādas kultūras, ir devusi plašāku skatījumu uz dzīvi un iespējām, ko piedāvā pasaule.

4. Vai Tev ir kāds plāns par nākotni? Vai "gap year" ņemšana ir mainījusi Tavas domas par studijām?

Manā gadījuma šis gads tikai nostiprināja vēlmi mācīties, doties uz augstskolu. Viss ir atkarīgs no rakstura. Mans plāns nekad nav bijis nestudēt, bet gan būt pārliecinātai par īsto studiju programmu, jo tajā tiek ieguldīta liela nauda un laiks. Manuprāt, ir labi redzēt pasauli, ja ir tāda iespēja, jo tas paplašina tavu domāšanu un veido tavu raksturu, bet manas domas par studēšanu nav mainījušās, tāpēc plānoju uzsākt studijas jaunajā mācību gadā.

5. Cik ātri saprati, ko darīsi pēc vidusskolas? Un kas Tev palīdzēja neatkāpties no izvirzītā mērķa?

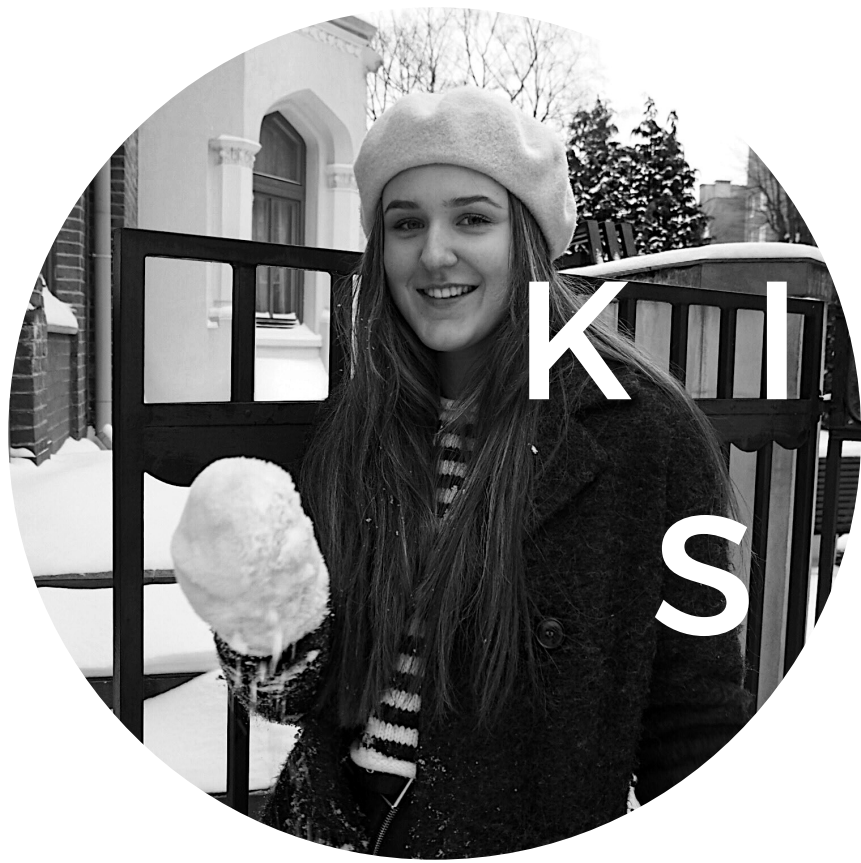
Kad nāca tuvāk pieteikšanās laiks, mērķis bija skaidrs jau aptuveni 5 gadus, ko vēlos un ko darīšu. Kad pienāca pieteikšanās laiks, pēdējā brīdī to noainīju. Domāju, tā ir daudziem. jo mums katram ir tik dažādas lietas, kas patīk, sanāk un interesē. Pie tam mūsdienās ir tik daudz jomu, kuras ir iespējams apgūt, ka tas var mulsināt.

6. Ko Tu ieteiktu ģimnāzistiem, lai novērtē vairāk? Kam sagatavoties, ejot "lielajā dzīvē"?

Pati vēl daudz mācos, esot šajā pieaugušo dzīvē, tomēr līdz galam tā nejutās. Domāju, ka katram tas ir individuāli. Protams, ir daudz vairāk atbildības, pienākumu un lietu, kas jā dara, tāpēc vidusskolā vēl var novērtēt dzīvi, kamēr vēl skaities bērns, bet man tā bija ļoti nemanāma pāriešana no vidusskolas uz "lielo dzīvi". Varbūt tāpēc, ka veids, kā mani audzināja, tam sagatavoja. Jāsaka, ka arī lielu lomu tajā ir spēlējusi pati ģimnāzija.

Galvenais, nesatraukties! Izglītība, skola, ārzemes, un Latvija nekur nepazudīs. Vajag dzīvi dzīvot, to baudot un piedzīvojot, bet neaizmirstot mērķus. Dzīvē neko nevar nokavēt, ja tev ir mērķi. Galvenais kustēties un nestāvēt uz vietas, bet augt un attīstīties. Citam iet ātrāk, citam lēnāk, bet tas notiek. Un katram tas notiek savā vietā un veidā, skolā vai darbā. Galvenais, lai ir pārliecība tajā, ko dari, un esi iekšā ar sirdi, jo es ticu, ka tad viss sakārtosies, kā tam jā sakārtojas. :) o

KITIJA S SKAPIS

INTERVIJA AR MODES BLOGERI, SKOLAS
ABSOLVENTI AGNESI KLEINU

Vienmēr ir svarīgi zināt ne tikai to, kas ir modē. Svarīgi ir būt pašam un neatkārtojamam. Tāda arī ir mūsu skolas absolvente **Agnese Kleina**. Viņa ir autore grāmatžurnālam "Benji Knewman". Oriģināls un unikāls grāmatžurnāls par dzīvi. Agnese ir sabiedrībā zināma ar savu oriģinālo un radošo apģērbu salikumu, kas nepakļaujas modes tendencēm. Šoreiz intervija ar Agnesi Kleinu par grāmatžurnālu un par to, kas vispār ir stils.

1. Žurnāls "Benji Knewman" ir par dzīvi. Bendžijs ir tēls, kas slēpjas žurnālā lappusēs. Kā radās ideja par Bendžiju kā par personību?

Bija sajūta, ka šī grāmatžurnāla galvenajam redaktoram jābūt vīrietim,

un tā dzima ideja par

Benji Knewman -

cilvēku, kurš

nāk no kādas

valsts, kurā

runā angli-

ski, kura

vectēvs

ir no

Rīgas

un

kura

uzvārds

ir vārdu

spēle angļu

valodā.

2. Vai sākumā, radot žurnālu, nebija bail no tā, ko domās sabiedrība?

Sabiedrība (lasītājs) vienmēr ir prātā, strādājot pie katra Benji Knewman numura, bet vienlaikus zinu, ka visiem tas interesants nebūs nekad. Tāpat kā jebkuram citam izdevumam, arī Benji Knewman ir savs lasītājs. Tātad ir cilvēki, kam saistošs ir Benji Knewman redzējums. Galvenais, lai pašam ir skaidrs savs redzējums, tad arī citi līdzīgi domājošie atradīsies.

3. Un kā ir ikdienā? Vai Jūs nekad nesatrauc sabiedrības viedoklis, tas kaut kā ietekmē, kā ikdienā ģērbjaties?

Ir bijis laiks, kad paspēju iztraktoties pēc sirds patikas, un to visu pat dokumentēju blogā, kura vairs nav, bet šobrīd galvenais ir ērtums un siltums.

4. Kas ietekmē Jūsu ģērbšanos? Vai tas ir atkarīgs no vides, kādreiz skolas, tagad darba, ceļošanas, varbūt pat pilsētas?

Divi apstākļi – transports, ar ko dienas gaitā pārvietošos (velo, automašīna, kājām), un kādā vidē attiecīgajā dienā jābūt (darba tikšanās, īpašs pasākums, ceļojums). Šie apstākļi paredz, vai būs augsti papēži vai sneakers, liela soma vai maza utt.

5. Garastāvoklis ietekmē ģērbšanos vai ģērbšanās ietekmē garastāvokli, kā ir ar Jums?

Abējādi, tomēr garastāvoklis uzvar.

Ja negribas īpaši

pieņemt,

tad satī-

nos hū-

dijā un

džin-

sos,

un

nekas

man

to neat-

ņems, ja

vien nav jādodas

uz pasākumu ar citu dreskodu.

Visiem ir gadījies, ejot pa ielu. teikt:

"Paskaties, kā tā ir apģērbusies!"

6. Vai stils var būt bezgaumīgs un kā var definēt bezgaumību?

Jā, stils var būt bezgaumīgs, tomēr

katram savi ieskati, kas katram ir vai

nav gaumīgs.

7. Less ir more vai more is less, kāpēc?

Manuprāt, Less is more. Patīk domas

skaidrība visās lietās. ◦

Liels paldies, Agnese!

REDAKTORE
ALISE ANSPAKA

MAKETĒTĀJA
ALISE DŽENIFERA GUDĒNA

KORESPNDENTI
REBEKA ZVIRBULE, TORIJA RAČE, ZANE BITENIECE,
ELIZABETE JANSONE, MONTA LEŠČE, KITIJA
BARTONIKA

